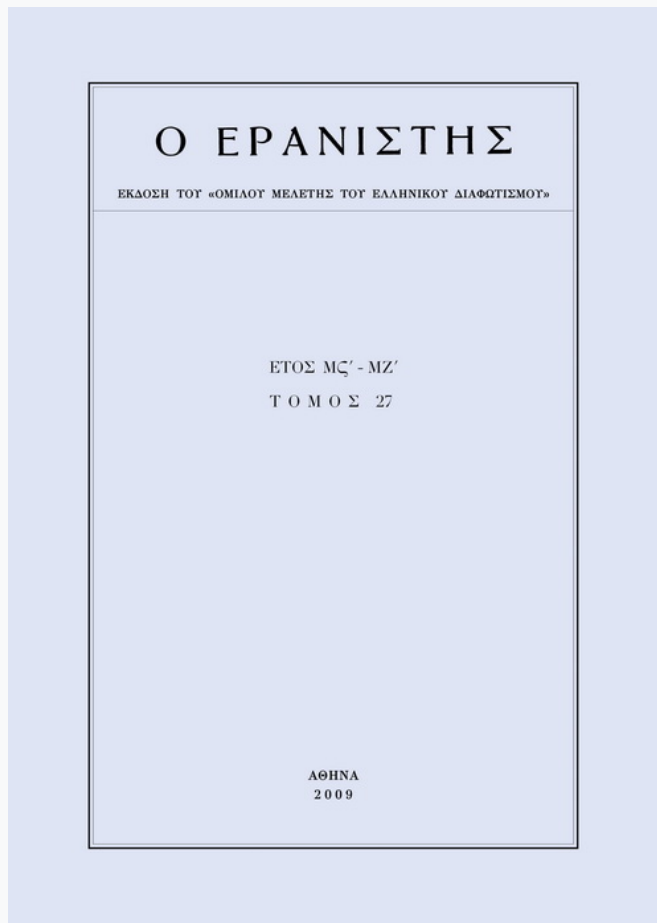

The Gleaner

Vol 27 (2009)

Προσθήκες στην ελληνική βιβλιογραφία. Νέα στοιχεία για τα δύο έντυπα έργα του πατριάρχη Καλλινίκου Γ'

Βασίλειος Τσακίρης

doi: [10.12681/er.93](https://doi.org/10.12681/er.93)

To cite this article:

Τσακίρης Β. (2009). Προσθήκες στην ελληνική βιβλιογραφία. Νέα στοιχεία για τα δύο έντυπα έργα του πατριάρχη Καλλινίκου Γ'. *The Gleaner*, 27, 253–258. <https://doi.org/10.12681/er.93>

ΠΡΟΣΘΗΚΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.
 ΝΕΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΔΥΟ ΕΝΤΥΠΑ ΕΡΓΑ
 ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ Γ'

Ο Φ. ΗΛΙΟΥ ΣΤΙΣ *Προσθήκες τῆς ἑλληνικῆς βιβλιογραφίας* του παραθέτει ἕναν πίνακα με ἀβιβλιογράφητες ἕως τότε ἐκδόσεις. Ὡς ἀβιβλιογράφητες ἢ λανθάνουσες ἐκδόσεις θεωρεῖ ὁ συγγραφέας ἐκεῖνες τῶν ὁποίων ἡ περιγραφή «δὲν ἔχει ἐνσωματωθεῖ στὴν *Bibliographie Hellénique* τοῦ E. Legrand ἢ σὲ συστηματικούς πίνακες προσθηκῶν, ἔστω καὶ ἂν διαθέτουμε περιγραφή σὲ ἄλλα δημοσιεύματα (καταλόγους βιβλιοθηκῶν, εἰδικές μελέτες κ.λπ.)». ¹ Μὴ ἀβιβλιογράφητη ὡς τότε ἐκδοση ποῦ ἀπαντᾷ σ' αὐτὸν τὸν πίνακα εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς: «*Διδασκαλία ἐξομολογούντων καὶ ἐξομολογουμένων*, δαπάνη Π. Λαμπανιτζιώτη, Βιέννη, ci. 1782-1790». ²

Καθὼς δὲν σώζεται κανένα ἀντίτυπο τοῦ ἔργου, ³ ἡ ἀκριβὴς χρονολόγηση τῆς ἐκδοσῆς του καὶ ἡ ταύτιση τοῦ συγγραφέα του εἶναι ἀδύνατες. Ὡστόσο, στὸ παρασχόλημα αὐτὸ θὰ τολμήσω μία ὑπόθεση ποῦ νομίζω ὅτι ἀφ' ἑνὸς θὰ φωτίσει τὴν πατρότητα αὐτοῦ τοῦ ἔργου καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ συντελέσει σὲ μία ἀκριβέστερη χρονολόγηση τῆς ἐκδοσῆς. Παράλληλα θὰ ἀσχοληθῶ καὶ με μία ἀβιβλιογράφητη ὡς τώρα ἐκδοση τοῦ Π. Λαμπανιτζιώτη, τῆ *Διδασκαλία πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ διακόνους* τοῦ πατριάρχου Καλλινίκου Γ', ἡ ὁποία συνδέεται, ὅπως θὰ δοῦμε, με τὴ *Διδασκαλία ἐξομολογούντων*.

Ὁ Ἡλιού ἀντλήσε πιθανότατα τὴν πληροφορία γιὰ τὴν ἀναφερθεῖσα ἐκδοση τοῦ Π. Λαμπανιτζιώτη ἀπὸ ἕναν κατάλογο τῶν ἔργων ποῦ τύπωσε ὁ ἐκδότης, ὁ ὁποῖος δημοσιεύτηκε τὸ ἔτος 1796, ἐνσωματωμένος στὸ ἔργο τοῦ Γεώργιου Σακελλάριου *Ἀρχαιολογία Συνοπτική*. Με βάση τὸν ἴδιο κατάλογο πιστεύω ὅτι μπορούμε νὰ ἐντοπίσουμε στοιχεῖα ποῦ θὰ βοηθήσουν νὰ ἀπαντήσουμε στὰ ἐρωτήματα σχετικὰ με τὸν συγγραφέα καὶ τὴ χρονολογία ἐκδοσῆς τῆς *Διδασκαλίας ἐξομολογούντων*. Ὁ Λαμπανιτζιώτης γράφει:

«Εἰς δὲ τὴν Βιένναν ἐξέδωκα τὰ παρόντα...

Διδασκαλία τῶν Ἱερέων καὶ Διακόνων περὶ τοῦ πῶς νὰ διορθώσουν τὰ

1. Φ. Ἡλιού, *Προσθήκες στὴν ἑλληνικὴ βιβλιογραφία*. Α. Τὰ βιβλιογραφικὰ κατὰλοιπα τοῦ E. Legrand καὶ τοῦ H. Pernot (1515-1799), Ἀθήνα 1973, σ. 24-25, 318.

2. Ὁ.π., σ. 326 ἀρ. 247.

3. Βλ. καὶ Θ. Παπαδόπουλος, *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία (1466 ci.-1800)*, τ. 1, Ἀθήνα 1984, σ. 149 ἀρ. 2017.

συμβάντα εἰς τὰς Ἱεροπραξίας.

Διδασκαλία τῶν ἐξομολογούντων καὶ ἐξομολογουμένων.»⁴

Τὸ ἔργο *Διδασκαλία τῶν ἱερέων καὶ διακόνων*, πού ἡ καταχώρισή του ἀμέσως πρὶν ἀπὸ τὴ *Διδασκαλία τῶν ἐξομολογούντων* ἴσως νὰ μὴν εἶναι συμπτωματικὴ, τυπώθηκε, ὅπως διαπίστωσα, τὸ 1791 στὴ Βιέννη,⁵ σὲ μία ἔκδοση μαζί μὲ τὴ νεοελληνικὴ μετάφραση τῶν ἔργων τοῦ Συμεῶν Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Ἐξηγήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας τοῦ Μάρκου Εὐγενικοῦ.⁶ Ἡ ἔκδοση κυκλοφόρησε μέσα σὲ μία χρονιά σὲ τρεῖς τουλάχιστον διαφορετικὲς ἐκδοχές. Σ' αὐτὲς περιλαμβάνεται καὶ μία κλεψίτυπη ἔκδοση, πού ἔγινε στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Δ. Θεοδοσίου στὴ Βενετία.⁷ Ὁ Λαμπανιτζιώτης εἶχε ἀφιέρῳσι ἀρχικὰ τὴν ἔκδοση στὸν ῥώσο ἀρχιστράτηγο Γρηγόριο Ἀλέξανδρο Ποτέμκιν (Grigorij Aleksandrovič Potëmkin, 1739-1791). Ὅστούσο ὁ Ποτέμκιν πέθανε τὴν ἴδια χρονιά, πράγμα πού ἔκανε τὸν Λαμπανιτζιώτη νὰ ἀντικαταστήσει τὰ τέσσερα φύλλα τῆς ἀρχικῆς ἀφιέρωσης μὲ μία ἀφιέρωση στὸν πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτο Ζ' καὶ νὰ ξαναθέσει τὸ ἔργο σὲ κυκλοφορία.⁸ Στις τελευταῖες σελίδες τῆς ἔκδοσης (σ. 461-480), πρὶν ἀπὸ τὸν πίνακα περιεχομένων, δημοσιεύεται ἡ *Διδασκαλία πρὸς τοὺς ἱερεῖς* μὲ τὸν ἐξῆς τίτλο:

«ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ / ΠΡὸς τοῦς / Ἱερεῖς-ς, καὶ Διακόνους / ἦτοι / Ἑρμηνεῖα περὶ τοῦ πῶς χρεωστεῖ ὁ Ἱερεὺς, καὶ ὁ Διάκονος νὰ ὑπηρετῶσιν / εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν, καὶ νὰ προετοιμάζωνται διὰ τὴν ἱεροπραξίαν, τῆς θείας Λει- / τουργίας· καὶ περὶ τοῦ πῶς νὰ διορθῶσιν τὰ

4. Γ. Σακελλάριος, *Ἀρχαιολογία συνοπτικὴ τῶν Ἑλλήνων*, Βιέννη 1796, φ. 6· πβ. καὶ Π. Παναγιωτίδης, «Πολυζώης ὁ Λαμπανιτσιώτης καὶ αἱ ἐκδόσεις αὐτοῦ», *Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος Κωνσταντινουπόλεως* 27 (1900), 325-328, εἰδικότερα 327.

5. Τοῦ μακαρίου Συμεῶν Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τὰ ἅπαντα εἰς τέσσαρα μέρη διαιρεθέντα ἐν οἷς περιέχονται διάλογοι ἐκκλησιαστικοὶ ἀρχιερέως, καὶ κληρικοῦ...· ἐν οἷς προσετέθη καίτις διδασκαλία πρὸς τοὺς Ἱερεῖς, καὶ Διακόνους περὶ τοῦ πῶς δεῖ διορθοῦν τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ Μυσταγωγίᾳ ἐξ ἀπροσεξίας συμβαίνοντα, ἐν Λειψία τῆς Σαξονίας [= Βιέννη] 1791.

6. Τὰ δύο αὐτὰ ἔργα εἶχε τυπώσει ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων στὸ Βουκουρέστι τὸ 1683· βλ. Συμεῶν Θεσσαλονίκης, *Κατὰ αἰρέσεων... Τῶν τε ἱερῶν τελετῶν καὶ μυστηρίων τῆς ἐκκλησίας διάλογος... Περὶ τε τοῦ θείου ναοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἀρχιερέων...*, Ἰάσιο 1683.

7. Γ. Λαδᾶς - Α. Χατζηδῆμος, *Ἑλληνικὴ βιβλιογραφία τῶν ἐτῶν 1791-1795*, σ. 87 ἀρ. 34. Ἡ ἴδια ἔκδοση μὲ χρονολογία 1791 κυκλοφόρησε μὲ ἀλλαγὴ τίτλου τὸ 1793, τώρα ἀπὸ τὸν Π. Θεοδοσίου, βλ. *δ.π.*, σ. 87 ἀρ. 33· βλ. ἐπίσης Παπαδόπουλος, *Ἑλληνικὴ βιβλιογραφία*, σ. 409 ἀρ. 5449.

8. Πβ. Λαδᾶς - Χατζηδῆμος, *Ἑλληνικὴ βιβλιογραφία*, *δ.π.*, σ. 87.

αίφνηδ'ίως συμβάντα, κ(αι) ἀπορίας εἰς ταύτην / τὴν ἱεροπραξίαν. Θεωριθεῖσα [sic] μετ' ἀκριβείας παρὰ τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταν- / τινουπόλεως / ΚΥΡΤΟΥ, ΚΥΡΤΟΥ / ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ / καὶ ὑπὸ τῆς Συνόδου διὰ τοῦ Διδασκάλου».

Τὸ ἔργο ἀποτελοῦσε ἐπανεκδόση τῆς *Διδασκαλίας πρὸς τοὺς ἱερεῖς*, πού ὁ πατριάρχης Καλλίνικος Γ' εἶχε τυπώσει τὸ 1786 στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Βαουμάιστερ (Josef Anton Ignaz von Baumeister).⁹ Πρόκειται γιὰ ἔργο σλαβονικῆς προελεύσεως, τὴ μετάφραση τοῦ ὁποῖου εἶχε ἐπεξεργαστεῖ ὁ Καλλίνικος.

Μήπως ὁμως καὶ τὸ ἔργο *Διδασκαλία τῶν ἐξομολογούντων* πού ἀκολοθεῖ τὴ *Διδασκαλία πρὸς τοὺς ἱερεῖς* στὸν κατάλογο τοῦ Λαμπανιτζιώτη, ταυτίζεται μὲ κάποιο ἄλλο ἔργο τοῦ Καλλίνικου; Νομίζω ὅτι μπορεῖ εὐλόγα νὰ ὑποθεθεῖ ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐπανεκδόση τῆς *Διδασκαλίας πρὸς τοὺς πνευματικούς πατέρας*, πού ὁ Καλλίνικος εἶχε τυπώσει στὰ 1787 πάλι στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Baumeister.¹⁰ Ἀντίτυπο αὐτῆς τῆς ἐκδόσης δὲν σώζεται· ἴσως νὰ ἐκδόθηκε μαζὶ μὲ κάποιο ἄλλο ἀπὸ τὰ ἔργα πού τύπωσε ὁ Λαμπανιτζιώτης, ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὴ *Διδασκαλία πρὸς ἱερεῖς*.

Μὲ βάση αὐτὴν τὴν ὑπόθεση, τὸ χρονικὸ πλαίσιο τῆς ὀκταετίας 1782-1790, μέσα στὸ ὁποῖο τοποθέτησε τὴν ἐν λόγω ἐκδόση ὁ Ἡλίου, τὸν ὁποῖον ἀκολούθησε καὶ ὁ Θ. Παπαδόπουλος, θὰ πρέπει, νομίζω, νὰ ἀναθεωρηθεῖ. Ἡ ἐκδόση αὐτὴ πρέπει νὰ πραγματοποιήθηκε μετὰ τὸ 1787, πιθανότατα τὸ 1791 ἢ καὶ ἀργότερα. Γιατί ὁμως νὰ ἐπανεκδοθοῦν στὴ Βιέννη τὰ δύο ἔργα τοῦ Καλλίνικου, πέντε περίπου χρόνια μετὰ τὴν πρώτη ἐκδόσή τους, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐνὸς ἄλλου ἐκδότη; Νομίζω πὼς ἡ ἀπάντησή εἶναι ἀπλή: τὸ 1791 ὁ Καλλίνικος πεθαίνει, ἐνῶ τὴν ἴδια χρονιὰ ὁ Π. Λαμπανιτζιώτης τυπώνει, ὅπως εἶδαμε, τὴ νεοελληνικὴ μετάφραση τῶν ἔργων τοῦ Συμεὼν Θεσσαλονίκης στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Baumeister. Ἐκεῖ βρίσκει καὶ τὰ δύο ἔργα τοῦ ἐκλιπόντος πατριάρχου, ἀποφασίζει νὰ τὰ ἐπανεκδώσει καὶ παίρνει τὴ σχετικὴ ἄδεια.

Ἐφόσον δὲν σώζεται κανένα ἀντίτυπο τῆς ἐκδόσης τῆς *Διδασκαλίας τῶν ἐξομολογούντων* θὰ ἐπιχειρήσω νὰ ἀνασυστήσω σύντομα τὴν ἱστορία τῆς ἐκδόσης αὐτῆς μὲ βάση ἀφ' ἐνὸς τὴν πρώτη ἐκδόσή της, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόθεσή μου, δηλαδή τὴν *Διδασκαλίαν πρὸς τοὺς πνευματικούς*

9. Γιὰ τὸ τυπογραφεῖο τοῦ Baumeister καθὼς καὶ γιὰ τὸν τυπογράφο βλ. A. Mayer, *Wiens Buchdrucker-Geschichte 1482-1882*, τ. 2, Wien 1887, σ. 63-64· βλ. ἐπίσης K. Staikos, *Die in Wien gedruckten griechischen Bücher 1749-1800*, Ἀθήνα 1995, σ. 40-41.

10. *Διδασκαλία πρὸς τοὺς πνευματικούς πατέρας* ἦτοι ἐρμηνεῖα ἀκριβεστάτη περὶ ἐξομολογήσεως..., Βιέννη 1787.

πατέρας, και άφ' ἑτέρου ὅσα γράφει ὁ ἴδιος ὁ Καλλίνικος στό ἔργο του *Τά κατά και μετά τήν ἐξορίαν ἐπισυμβάντα*.¹¹

Μετά τή σύντομη πατριαρχία του στά 1757 και τήν ἀκόλουθη τετράχρονη ἐξορία του στή μονή τοῦ Σινᾶ στήν Αἴγυπτο, ὁ πατριάρχης Καλλίνικος Γ' κατάφερε τό 1762 νά ἐπιστρέψει στήν πατρίδα του Ζαγορά. Ἐκεῖ πέρασε τήν ὑπόλοιπη ζωή του, διατηρώντας μάλιστα τό δικαίωμα νά φέρεי τόν τίτλο τοῦ πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως μέσα στά ὅρια τῆς μητρόπολης Δημητριάδος, ὑπό τόν ὄρο νά μὴν βγει ἀπό αὐτά. Ἀμέτοχος πλέον στά ἐκκλησιαστικά δρώμενα, κάτοικος τῆς μικρῆς Ζαγοράς, ὁ Καλλίνικος ἐπιχείρησε νά τυπώσει κάποια ἔργα του, πολλά ἀπό τά ὁποῖα εἶχε συντάξει κατά τήν παραμονή του στό Σινᾶ, σέ συνεργασία μέ τόν ζαγοριανό ἔμπορο στό Ἄμστερνταμ Ἰωάννη Πρίγκο.¹² Ἡδη ἀπό τό Σινᾶ ὁ Καλλίνικος εἶχε προσπαθήσει νά λάβει ἐμμέσως μιᾶ ἐπικύρωση, πιθανότατα ἀπό τίς πατριαρχικές ἀρχές, τοῦ ὀρθόδοξου χαρακτήρα τοῦ περιεχομένου τους.¹³ Ὡστόσο, μολονότι εἶχε κατορθώσει νά λάβει τήν ἐπικύρωση αὐτή, οἱ προσπάθειες ἐκδοσης μέ χρηματοδότηση τοῦ Πρίγκου δέν εὐδωθήκαν· μόλις τό 1786 τυπώθηκε, ὅπως εἶδαμε, ἡ πρώτη ἐκδοση τῆς *Διδασκαλίας* πρὸς τοὺς ἱερεῖς και ἕνα χρόνο ἀργότερα ἡ *Διδασκαλία* πρὸς τοὺς πνευματικούς πατέρας. Ἐκεῖνος ποὺ πέτυχε μέ ἐνέργειές του νά πραγματοποιηθοῦν αὐτές οἱ ἐκδόσεις και τίς χρηματοδότησε ἦταν ὁ Κωνσταντίνος Καλαφάτης, ἀνιψιὸς τοῦ Καλλίνικου και γαμπρὸς τοῦ Ι. Πρίγκου. Ὁ τελευταῖος εἶχε στό μεταξὺ συγγενέψει με τόν Καλλίνικο, καθὼς παντρεύτηκε μιᾶ ἀνιψιά του, ἀδελφή τοῦ Κ. Καλαφάτη.¹⁴ Ἐφόσον τὰ δύο ἔργα τοῦ Καλλίνικου τυπώθηκαν χάρις σέ πρωτοβουλίες τῆς οἰκογένειάς του, μέ μοναδικὸ σκοπό, ὅπως φαίνεται, νά ἀποκαταστήσουν τό τραυματισμένο κύρος τοῦ πατριάρχῃ, ἴσως τυπώθηκαν σέ

11. Καλλίνικος Γ', *Τά κατά και μετά τήν ἐξορίαν ἐπισυμβάντα και ἔμμετροι ἐπιστολαί*, ἔκδ. Α. Τσελίκας, Ἀθήνα 2004.

12. Βλ. σχετικᾶ Εὐ. Σκουβαράς, *Ἰωάννης Πρίγκος (1725;-1789). Ἡ ἐλληνική παροιμία τοῦ Ἄμστερνταμ – ἡ σχολή και ἡ βιβλιοθήκη Ζαγοράς*, Ἀθήνα 1964.

13. ἀκαλῶς νά ἐρευνησῆτε, νά περιεργασθῆτε / με κάθε περιέργειαν, ἔρευναν, προθυμίαν, / μήπως ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς ὕπερ τοὺς τήν ἀγίαν / ὀρθόδοξον καθολικὴν και θείαν Ἐκκλησίαν / ἡμῶν εἶν' ἀπαράδεκτον ἢ ὅλως μαρτυρίαν / ἢ λέξιν παρὰ τήν κοινὴν γνώμην θείων Πατέρων / κανονικῶν και τῶν λοιπῶν ἀγίων ἡμετέρων. / Παρακαλοῦμεν δὲ ἡμᾶς, τοῦτο ἀπαλειφθῆτω / και κατά γνώμην εὐσεβῆ αὐτὸ διορθωθῆτω» (Καλλίνικος, *Τά κατά και μετά τήν ἐξορίαν*, ὁ.π., σ. 136).

14. Ὁ γάμος τοῦ πενήντάχρονου τότε Πρίγκου με τήν εἰκοσάχρονη ἀνιψιά τοῦ Καλλίνικου Αἰκατερίνη εἶχε προκαλέσει ἀντιδράσεις μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Ζαγοράς, οἱ ὁποῖοι κατηγοροῦσαν τήν οἰκογένεια τοῦ πατριάρχῃ ὅτι συναίνεσε στό συνοικέσιο γιὰ νά καρπωθεῖ τήν περιουσία τοῦ Πρίγκου. Ἔτσι, δέν μπορεῖ νά ἀποκλεισθεῖ τό ἐνδεχόμενο, πίσω ἀπὸ τὴ χορηγία τοῦ Καλαφάτη νά κρυβόταν ὁ Πρίγκος.

πολύ μικρό ἀριθμὸ ἀντιτύπων καὶ ἔτσι δὲν γνώρισαν μεγάλη διάδοσι· κάτι τέτοιο θὰ ἐξηγοῦσε καὶ τὴν ἰδιαίτερη σπανιότητά τους σήμερα. Ἄργότερα, ὁ Λαμπανιτζιώτης τὰ βρῆκε στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Baumeister καὶ ἀποφάσισε νὰ τὰ ἐπανεκδώσει.

Ἡ παραπάνω ὑπόθεσή μου, ὅτι δηλαδή ἡ Διδασκαλία πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ ἡ Διδασκαλία τῶν ἐξομολογούντων ποὺ περιλαμβάνει ὁ κατάλογος ἐκδόσεων τοῦ Π. Λαμπανιτζιώτη εἶναι οἱ ἄγνωστες μέχρι σήμερα δευτέρες ἐκδόσεις τῶν ἔργων τοῦ Καλλίνικου Γ' Διδασκαλία πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ Διδασκαλία πρὸς τοὺς πνευματικούς πατέρας, μᾶς ἐπιτρέπει καὶ μερικὰ ἀκόμη σχόλια σχετικὰ μὲ τὴν ἐλληνικὴ βιβλιογραφία τοῦ 19ου αἰ. Ἡ Διδασκαλία πρὸς τοὺς πνευματικούς πατέρας τοῦ Καλλίνικου θὰ τυπωθεῖ καὶ τρίτη φορὰ στὰ 1837¹⁵ ἀπὸ τὸ πατριαρχικὸ τυπογραφεῖο τῆς Κωνσταντινούπολης, μὲ πρωτοβουλία τοῦ μητροπολίτη Χίου Κοσμᾶ. Ὁ Κοσμᾶς θὰ ἐνεργήσῃ, ὥστε ἡ ἐκδοση αὐτὴ νὰ ὑπομνηματιστεῖ ἀπὸ τὸν μητροπολίτη Μεσημβρίας Σαμουήλ, ὁ ὁποῖος θὰ προσθέσει στὸ τέλος τοῦ ἔργου καὶ κάποια νέα κεφάλαια, συλλεγμένα ἀπὸ διάφορες πηγές, διπλασιάζοντας ἔτσι σὲ ἕκταση τὴν πρώτη ἐκδοση τοῦ 1787. Ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι τὸ βιβλίον αὐτὸ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς ἐκδότες του ὡς ἡ πρώτη ἐκδοση τοῦ ἔργου — σύμφωνα μὲ τὴ σελίδα τίτλου τὸ ἔργο (ἄνῃν πρῶτον... τύποις ἐκδίδεται) — καὶ βασίζεται σὲ χειρόγραφο ποὺ εἶχε βρεῖ ὁ μητροπολίτης Χίου Κοσμᾶς στὴ μονὴ Ἰβήρων τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Οἱ συντελεστὲς τῆς τρίτης αὐτῆς ἐκδοσης φαίνεται ἐπομένως ὅτι ἀγνοοῦσαν παντελῶς τόσο τὴν πρώτη ἐκδοση τοῦ 1787 ὅσο καὶ τὴ δεύτερη ἐκδοση τοῦ Λαμπανιτζιώτη, ἐνῶ χρειάστηκε νὰ καταφύγουν σὲ εἰκασίες γιὰ νὰ ἀποδώσουν ὀρθὰ τὸ ἔργο στὸν Καλλίνικο Γ'. Οὔτε τὸ ἀφιερωτικὸ σημεῖωμα τοῦ χορηγοῦ τῆς ἐκδοσης τοῦ 1787 Κ. Καλαφάτη, ποὺ περιλαμβάνονταν στὸ χειρόγραφο τῆς μονῆς Ἰβήρων καὶ ἀναδημοσιεύτηκε στὴν ἐκδοση τοῦ 1837, δὲν κίνησε τὴν ὑπόψια ὅτι τὸ ἔργο εἶχε ἤδη ἐκδοθεῖ μία τουλάχιστον φορὰ.¹⁶ Εἶναι βεβαίως ἄξιο ἀπορίας, πῶς σαράντα πέντε χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Καλλίνικου, σὲ μία ἐκδοση ποὺ ὑπογράφεται ἀπὸ τρεῖς μητροπολίτες τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ πραγματοποιεῖται ἀπὸ τὸ πατριαρχικὸ τυπογραφεῖο, ἀγνοοῦνται οἱ δύο ἐκδόσεις τοῦ ἔργου ἀλλὰ καὶ ἡ πληροφορία ὅτι ὁ Καλλίνικος Γ' εἶχε συντάξῃ καὶ τυπώσει κάποια ἔργα.

Δύο χρόνια πρὶν, τὸ 1835, εἶχε τυπωθεῖ καὶ ἡ Διδασκαλία πρὸς τοὺς

15. Δ. Γκίνης - Β. Μέζας, *Ἑλληνικὴ βιβλιογραφία 1800-1863*, τ. 1, Ἀθήνα 1939, σ. 416 ἀρ. 2852.

16. Βλ. Καλλίνικος, *Νέον ἐξομολογητᾶριον*, Κωνσταντινούπολη 1837, σ. α' σημ. β'. Ὁ ὑπομνηματιστὴς τῆς ἐκδοσης, ὁ μητροπολίτης Μεσημβρίας Σαμουήλ, ἐρμηνεύει τὸ σημεῖωμα αὐτὸ μὲ τὴν ὑπόθεση ὅτι τὸ ἔργο ἴσως νὰ πῆρε κάποτε τὸν δρόμο γιὰ τὸ τυπογραφεῖο, χωρὶς ὅμως τελικὰ νὰ ἐκδοθεῖ.

ιερείς επίσης από το πατριαρχικό τυπογραφείο και τον τυπογράφο Ἀλέξανδρο Ἀργυράμο, στὸν ὁποῖο εἶχε ἀνατεθεῖ ἀπὸ τὸ 1831 ἡ διεύθυνση καὶ λειτουργία τοῦ τυπογραφείου αὐτοῦ.¹⁷ Συνεπῶς, καὶ αὐτὸ τὸ ἔργο τυπώθηκε γιὰ τρίτη φορά, ἐπίσης στὴν Κωνσταντινούπολη. Τὸ ἔργο θὰ κυκλοφορήσει γιὰ ἀκόμη μία, τουλάχιστον, φορά στὰ 1862 μὲ τὴν ἐπανέκδοση ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο τῆς «Φιλομούσου λέσχης»,¹⁸ τῆς νεοελληνικῆς μετάφρασης τῶν ἔργων τοῦ Συμεῶν Θεσσαλονίκης ποὺ εἶχε ἀρχικὰ τυπώσει ὁ Λαμπανιτζιώτης.

Συνοψίζοντας, ἡ Διδασκαλία πρὸς τοὺς ἱερεῖς τοῦ πατριάρχη Καλλίνικου θὰ τυπωθεῖ δύο φορές μέσα στὸν 18ο αἰ. στὴ Βιέννη, τὰ ἔτη 1786 καὶ 1791. Θὰ ἐπανεκδοθεῖ τουλάχιστον δύο ἀκόμη φορές μέσα στὸν 19ο αἰ., τὸ 1835 στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὸ 1862 στὴν Ἀθήνα. Στις ἐκδόσεις τοῦ 1791 καὶ 1862 τὸ ἔργο ἐκδιδόταν μαζὶ μὲ τὴ νεοελληνικὴ μετάφραση τῶν Ἀπάντων τοῦ Συμεῶν Θεσσαλονίκης. Τὸ ἄλλο ἔργο τοῦ Καλλίνικου, ἡ Διδασκαλία πρὸς τοὺς πνευματικούς πατέρας, τυπώθηκε πιθανότατα καὶ αὐτὸ δύο φορές στὴ Βιέννη, τὸ 1787 καὶ —ἴσως— τὸ 1791 ἢ καὶ λίγο ἀργότερα (σίγουρα πρὶν ἀπὸ τὸ 1796) μὲ τὸν παραλλαγμένο τίτλο Διδασκαλία τῶν ἐξομολογούντων καὶ ἐξομολογουμένων. Μιὰ τρίτη ἐκδοση —καὶ ὄχι πρώτη, ὅπως νόμιζαν οἱ συντελεστές της— ἔγινε τὸ 1837 ἀπὸ τὸ πατριαρχικὸ τυπογραφεῖο τῆς Κωνσταντινούπολης.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ

17. Βλ. σχετικὰ Ν. Ε. Σκιαδάς, *Χρονικὸ ἑλληνικῆς τυπογραφίας*, τ. Β', Ἀθήνα 1981, σ. 263-264 καὶ Δ. Γκίνης - Β. Μέξας, *Ἑλληνικὴ βιβλιογραφία 1800-1863*, ὁ.π., σ. 363 ἀρ. 2475.

18. Συμεῶν Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τὰ ἅπαντα εἰς ἕξ μέρη διαιρεθέντα..., Ἀθήνα 1862, σ. 369-384.